

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSPA-140-23(4)/10

Warszawa, 29 kwietnia 2010 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Przekazuję przyjęte przez Radę Ministrów stanowisko wobec prezydenckiego projektu ustawy

**- o zmianie ustawy o swobodzie działalności
gospodarczej oraz ustawy o Państwowej
Straży Pożarnej (druk nr 2739).**

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Gospodarki do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

(-) Donald Tusk

Stanowisko Rządu

do projektu ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz ustawy o Państwowej Straży Pożarnej (druk nr 2739 – projekt Prezydenta RP).

Celem prezydenckiego projektu ustawy jest wyłączenie:

- 1) w odniesieniu do Inspekcji Ochrony Środowiska, Państwowej Straży Pożarnej oraz organów nadzoru górniczego stosowania niektórych przepisów *ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej* (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.),
- 2) w odniesieniu do Państwowej Inspekcji Pracy (zwanej dalej „PIP”) stosowania całego rozdziału 5 tej ustawy, dotyczącego kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, oraz
- 3) zniesienie w przypadku Państwowej Straży Pożarnej 7-dniowego terminu doręczenia kontrolowanemu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli (a w przypadku dokonywania oceny ochrony przeciwpożarowej zgłaszanego obiektu: 3-dniowego) przed podjęciem czynności kontrolno-rozpoznawczych.

Jako skutek tych wyłączeń wskazano wzrost bezpieczeństwa pracy oraz zwiększenie skuteczności przeprowadzanych kontroli, co powinno przyczynić się do poprawy przestrzegania przepisów prawa, w szczególności prawa pracy.

I. W art. 1 pkt 1 projektu ustawy zaproponowano wyłączenie stosowania art. 79 i art. 83 *ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej* (zwanej dalej „ustawą SDG”), dotyczących kontroli w odniesieniu do:

- 1) Inspekcji Ochrony Środowiska,
- 2) Państwowej Straży Pożarnej,
- 3) nadzoru górniczego.

Projekt uzasadnia to kwestią bezpieczeństwa pracy, ochrony zdrowia i życia ludzkiego.

Art. 79 ust. 1 ustawy SDG ustanowił zasadę, że organy kontroli zawiadamiają przedsiębiorcę o zamiarze wszczęcia kontroli. Kontrolę wszczyna się nie wcześniej niż po upływie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli (ust. 4). Na wniosek przedsiębiorcy kontrola może być wszczęta przed upływem 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia (ust. 5). Jednocześnie art. 79 określa w ust. 2 katalog wyłączeń

stosowania ogólnego trybu kontroli przedsiębiorcy. I tak pkt 5 stanowi, że zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli nie dokonuje się w przypadku, gdy przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione bezpośrednim zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego. Zawiadomienia nie dokonuje się również wtedy, gdy przeprowadzenie kontroli jest niezbędne dla przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia lub zabezpieczenia dowodów jego popełnienia (ust. 2 pkt 2).

Na podstawie wyżej wymienionych przepisów, w sytuacjach wymagających natychmiastowego podjęcia kontroli dla zapewnienia ich skuteczności, a więc również w przypadku, gdy występuje bezpośrednie zagrożenie życia, zdrowia lub środowiska naturalnego, do czego odwołuje się projekt ustawy, wszystkie organy kontroli, w tym również inspektorzy ochrony środowiska, Państwowa Straż Pożarna oraz organy nadzoru górniczego, są uprawnione do podjęcia czynności bez wcześniejszego zawiadomienia, a także bez przedstawienia upoważnienia, a jedynie po okazaniu legitymacji służbowej na podstawie przepisów szczególnych (zgodnie z art. 79a ust. 2 ustawy SDG).

Wszystkie organy kontroli mają możliwość korzystania z odpowiadających danej sytuacji wyłączeń z obowiązku zawiadamiania o zamiarze wszczęcia kontroli zawartych w art. 79 ust. 2; muszą jedynie wskazać przyczynę braku zawiadomienia. W tej sytuacji należy ocenić, że obecny stan prawny pozwala na realizację deklarowanego celu projektu ustawy: zapewnienia bezpieczeństwa pracy, ochrony zdrowia i życia ludzkiego.

Z tego względu zaproponowaną zmianę ustawy SDG w tym zakresie należy ocenić negatywnie.

Art. 83 ust. 1 ustawy SDG stanowi, że czas trwania wszystkich kontroli organu kontroli u przedsiębiorcy w jednym roku kalendarzowym nie może przekraczać odpowiedniej liczby dni roboczych, zależnie od wielkości przedsiębiorstwa. Ograniczeń czasu kontroli nie stosuje się jednak w przypadkach, gdy przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione bezpośrednim zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego (art. 83 ust. 2 pkt 4) oraz gdy przeprowadzenie kontroli jest niezbędne dla przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia lub zabezpieczenia dowodów jego popełnienia (art. 83 ust. 2 pkt 2).

Ponadto, w przypadku stwierdzenia rażącego naruszenia przepisów, art. 83 ust. 4 ustawy SDG umożliwia przeprowadzenie powtórnej kontroli w tym samym zakresie przedmiotowym w danym roku kalendarzowym, której czasu trwania nie wlicza się do limitu podstawowego.

Na podstawie wyżej wymienionych przepisów, w sytuacjach tego wymagających, a więc również w przypadku, o którym mowa w projekcie ustawy, gdy występuje bezpośrednie zagrożenie życia, zdrowia lub środowiska naturalnego, wszystkie organy kontroli, w tym również inspektorzy ochrony środowiska, Państwowa Straż Pożarna oraz organy nadzoru górniczego, są uprawnione do przeprowadzenia nieograniczonej czasowo kontroli.

W ten sposób skutecznie realizowany jest deklarowany cel projektu ustawy dotyczący zapewnienia bezpieczeństwa pracy, ochrony zdrowia i życia ludzkiego.

Z tego względu zaproponowaną zmianę ustawy SDG w tym zakresie także należy ocenić negatywnie.

Niezależnie od powyższego, należy wskazać na błędne stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu do projektu ustawy, że przedsiębiorca może być *„kontrolowany w danym roku kalendarzowym przez określoną w ustawie liczbę dni (i to przez wszystkie organy kontrolne)”*, bowiem limity czasu określone w art. 83 ust. 1 ustawy SDG odnoszą się do sumy wszystkich kontroli danego organu kontroli, co oznacza, że każdy organ kontroli może wykorzystać podany w przepisie limit czasu.

- II. W art. 1 pkt 2 projektu ustawy zaproponowano całkowite wyłączenie stosowania rozdziału 5 „Kontrola działalności gospodarczej przedsiębiorcy” ustawy SDG w stosunku do kontroli wykonywanej przez PIP. W uzasadnieniu projektu ustawy napisano, że ustawa SDG, utrudniając wykonywanie czynności kontrolnych, istotnie wpływa na obniżenie skuteczności działań kontrolnych.

Propozycję tę należy uznać za nietrafną i w istocie zmierzającą do powrotu do powszechnie krytykowanych praktyk organów kontroli, charakteryzujących się brakiem poszanowania słuszych interesów przedsiębiorców. Szereg wskazanych przepisów ustawy SDG dotyczących kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, ocenionych zostało w uzasadnieniu projektowanej ustawy jako stwarzające utrudnienia dla organu kontroli, natomiast w rzeczywistości odpowiadają one elementarnym standardom, jakich należałoby oczekiwać w nowoczesnych relacjach przedsiębiorca – organ kontroli. Dlatego Rząd nie popiera tego rozwiązania.

W opinii Rządu za standard relacji partnerskich między kontrolującym a kontrolowanym należy uznać na przykład:

- 1) obowiązek poinformowania kontrolowanego przedsiębiorcy lub osoby, wobec której podjęto czynności kontrolne, o jego (jej) prawach i obowiązkach w trakcie kontroli (art. 79b ustawy SDG),
- 2) możliwość wniesienia sprzeciwu wobec podjęcia przez organ kontroli czynności z naruszeniem prawa (art. 84c),
- 3) zalecenie przeprowadzania czynności kontrolnych w sposób sprawny i możliwie niezakłócający funkcjonowania kontrolowanego przedsiębiorcy (art. 80b),
- 4) wydanie odrębnego upoważnienia w przypadku zmiany zakresu przedmiotowego kontroli, miejsca wykonywania czynności kontrolnych lub osób upoważnionych do wykonywania kontroli (art. 79a ust. 5), tak aby upoważnienie nie było fikcją,
- 5) wymóg, aby upoważnienie do przeprowadzenia kontroli spełniało wymagania określone w ustawie, tj. zawierało proste informacje: kto kontroluje, w jakim zakresie i w jakim terminie (art. 79a ust. 7).

Określenie w ustawie SDG wyżej wskazanych standardów dla wszystkich organów kontroli zapewnia pewien podstawowy stopień uporządkowania procedur kontrolnych i sprzyja przestrzeganiu praworządności, przez co zwiększa poczucie bezpieczeństwa prawnego kontrolowanych przedsiębiorców, więc nie może wywoływać sprzeciwów ze strony jakiegokolwiek organu kontroli działającego zgodnie z prawem. Tak więc poczyniony w uzasadnieniu projektowanej ustawy zarzut wskazujący, iż powyższe uregulowania utrudniają przeprowadzanie kontroli, obniżają skuteczność działań kontrolnych i uniemożliwiają sprawne przeprowadzenie kontroli, nie znajduje swojego uzasadnienia.

Należy zdecydowanie negatywnie ocenić propozycję zwolnienia PIP z obowiązku okazania przez inspektora pracy legitymacji służbowej i upoważnienia do przeprowadzenia kontroli (art. 79a ust. 1 i 2), które są elementarnymi wymogami stosowanymi wobec wszystkich organów kontroli. Upoważnienie zapewnia stronom pewność postępowania: organ kontroli ma jasno wyznaczony zakres przedmiotowy kontroli, a przedsiębiorca otrzymuje jednoznaczną informację co do uprawnień organu, przewidywanego czasu trwania kontroli oraz informację o swoich prawach i obowiązkach. Również obowiązek dokonywania wpisów w książce kontroli (art. 81 ust. 2) jest istotny zarówno z punktu widzenia przedsiębiorcy, jak i organów kontroli innych niż Państwowa Inspekcja Pracy. Pozwala bowiem jednoznacznie stwierdzić, czy możliwe jest w danym czasie przeprowadzenie kontroli przez inny organ, który nie korzysta z wyłączeń określonych w art. 82 ust. 1 ustawy SDG co do zakazu równoczesności przeprowadzania kontroli.

W odniesieniu do kontroli podejmowanej przez PIP na podstawie skargi pracownika, obowiązuje, stosownie do art. 79 ust. 2 pkt 1, ogólne zwolnienie z obowiązku zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli - na podstawie ratyfikowanej umowy międzynarodowej jaką jest *Konwencja Nr 81 MOP dotycząca inspekcji pracy w przemyśle i handlu*, przyjęta w Genewie dnia 11 lipca 1947 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 72, poz. 450), a więc nie ma wymogu wpisywania do książki kontroli szczegółowej przyczyny braku zawiadomienia, jaką byłaby w tym przypadku skarga pracownika. Zapewnia to anonimowość skargi - zgodnie z art. 15 tej *Konwencji*.

W uzasadnieniu projektu wskazano, że zakres stosowania *Konwencji nr 81 MOP* obejmuje zakłady o charakterze przemysłowym i handlowym, nie dotyczy natomiast sektora usług „pozahandlowych”, przy czym *Konwencja* nie definiuje poszczególnych rodzajów działalności.

Należy podkreślić, że od czasu uchwalenia ustawy SDG w 2004 r., a więc przez 5 lat, obowiązywały najważniejsze z punktu widzenia organów kontroli wyłączenia PIP z ograniczeń ustanowionych w ustawie SDG dla organów kontroli (art. 80 – obecność kontrolowanego, art. 82 – równoczesność kontroli, art. 83 – limit czasu kontroli).

Wskazana w uzasadnieniu projektu ustawy zmiana ustawy SDG w brzmieniu nadanym *ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 97), nie naruszyła zakresu stosowania ustawy SDG do kontroli przeprowadzanych przez organy PIP, a wręcz przeciwnie - zakres wyłączeń stosowania ustawy SDG w stosunku do kontroli PIP uległ rozszerzeniu o kwestię braku potrzeby zawiadamiania przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli (art. 79 ust. 2).

W przepisach: art. 79 ust. 2 pkt 1, art. 80 ust. 2 pkt 1, art. 82 ust. 1 pkt 1 oraz art. 83 ust. 2 pkt 1 ustawy SDG ustanawiających w ogólnych zasadach przeprowadzania kontroli szeroki zakres wyłączeń, z których korzysta PIP, zawarto wyraźne odesłanie do mających pierwszeństwo w stosowaniu ratyfikowanych umów międzynarodowych (w tym przypadku *Konwencji Nr 81 MOP*) jako podstawy tych wyłączeń. Należy podkreślić, że przedstawione wyłączenia przysługujące PIP, w oficjalnych interpretacjach Ministerstwa Gospodarki od czasu wprowadzenia w życie w 2004 r. ustawy SDG, odnosiły się do wszystkich sektorów działalności gospodarczej, a podstawą były postanowienia *Konwencji Nr 81 MOP*.

W Polsce przyjęto powszechne stosowanie kontroli i nadzoru inspekcji pracy w stosunku do wszystkich pracodawców, a także w stosunku do innych podmiotów, na rzecz których jest świadczona praca przez osoby fizyczne (art. 13 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r.

o Państwowej Inspekcji Pracy – Dz. U. Nr 89, poz. 589). W tym zakresie istotne jest upoważnienie zawarte w art. 26 *Konwencji Nr 81 MOP*, wskazujące, że w każdym przypadku, gdy nie ma pewności czy postanowienia *Konwencji* mają zastosowanie do jakiegoś zakładu, jego części, działu lub miejsca pracy, właściwa władza powinna rozstrzygnąć dany problem. Zagadnienie to zostało przez polskiego ustawodawcę rozstrzygnięte w ten sposób, że zakresem działania inspekcji pracy objęto wszystkich pracodawców, przesądzając tym samym, że postanowienia *Konwencji Nr 81 MOP* znajdują zastosowanie do tych wszystkich podmiotów, które podlegają polskiemu systemowi inspekcji pracy.

W ocenie Rządu nie znajduje również uzasadnienia szczególne traktowanie kontroli wykonywanej przez PIP ze względu na argument użyty w uzasadnieniu projektu ustawy, że „w odniesieniu do kontrolowania przestrzegania przepisów prawa pracy kontroli podlega przedsiębiorca jako pracodawca, a nie wykonywana przez niego działalność”. Otóż dokonana w 2009 r. zmiana art. 77 ust. 1 ustawy SDG wprowadziła zasadę, że przedmiotem kontroli jest działalność gospodarcza przedsiębiorcy, a nie sam przedsiębiorca (jak było dotychczas). Miało to na celu wskazanie, że w sferze zainteresowania organów kontroli w związku z przepisami ustawy SDG o przeprowadzaniu kontroli, mają pozostawać wyłącznie czynności, które są związane z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą. Za takie czynności z pewnością należy uznać wszelkie czynności związane z zatrudnianiem pracowników do wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorcy i z działaniami na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy. Należy zauważyć, że jedną z cech wyróżniających działalność gospodarczą jest jej zorganizowany charakter, stosownie do art. 2 ustawy SDG. Oznacza to, że przy jej podejmowaniu i wykonywaniu niezbędny jest pewien stopień organizacji. Organizacja działalności wiąże się z takimi elementami, jak: forma organizacji przedsiębiorcy, siedziba przedsiębiorcy, zgromadzenie środków finansowych i rzeczowych, zatrudnianie pracowników, spełnienie wymogów określonych przepisami prawa np. w zakresie ochrony przed zagrożeniem życia i zdrowia ludzkiego, ochrony środowiska (art. 18 ustawy SDG). Nie wszystkie te elementy muszą występować jednocześnie. Niemniej jednak z powyższego wynika, że kontrola z zakresu inspekcji pracy przeprowadzana u przedsiębiorcy jest kontrolą jego działalności gospodarczej.

Dla oceny sytuacji w tym zakresie znaczenie mają zarówno kwestie legislacyjne, jak również poza legislacyjne. Jak wskazuje Główny Inspektor Pracy w sprawozdaniu z działalności Inspekcji Pracy w 2008 r., ważnym wyznacznikiem skuteczności działania inspekcji jest statystyczne ujęcie rezultatów jej pracy. Zarówno w 2008 r., jak i w 2007 r., Państwowa Inspekcja Pracy przeprowadziła analogiczną liczbę kontroli 80,5 tys., w tym

u ok. 60 tys. pracodawców (przedsiębiorców), na rzecz których świadczyło pracę łącznie 3,8 mln osób. Przedstawiono najistotniejsze efekty działań PIP w 2008 r. ujęte w postaci danych liczbowych, jak np. skorygowanie umów o pracę dla 42,1 tys. pracowników, wpłacenie zaległych składek na Fundusz Pracy na kwotę 4,5 mln zł i na ubezpieczenia społeczne na kwotę 11,6 mln zł, wypłacenie należności pracowniczych na kwotę 104 mln zł, wyeliminowanie nieprawidłowości związanych z pracą w godzinach nadliczbowych (13,1 tys. pracowników) oraz z urlopami wypoczynkowymi (63 tys. pracowników) itp. Podano, że w wyniku działań inspektorów pracy zlikwidowane zostały w kontrolowanych zakładach bezpośrednie zagrożenia dla życia i zdrowia w odniesieniu do 53,5 tys. pracowników. W zakładach objętych wzmożonym nadzorem, charakteryzujących się największym nasileniem zagrożeń zawodowych – ograniczono zagrożenia wypadkowe i chorobowe w 83% tych przedsiębiorstwach. Należy ocenić, że zagrożenia ujawniane są w większości w toku zwykłych kontroli, w tym kontroli tzw. szczególnego nadzoru. Dodatkowo Główny Inspektor Pracy wskazuje, że szczególne znaczenie dla poprawy bezpieczeństwa pracy i przestrzegania przepisów prawa pracy ma działalność prewencyjna oparta na kampaniach informacyjno-promocyjnych i szkoleniach, a nie wyłącznie działalność, którą można określić jako represyjną.

Z dostępnych nieoficjalnych danych o kontrolach przeprowadzonych przez PIP, wynika, że w 2009 r. Inspekcja przeprowadziła 88 tys. kontroli, czyli o 7,5 tys. więcej niż w roku 2008. Skontrolowano przeszło 65 tys. firm, o prawie 6 tys. więcej niż w poprzednim roku. Wykryto przeszło 363 tys. nieprawidłowości, o tysiąc więcej niż w 2008 r. Państwowa Inspekcja Pracy wydała ponad 9 tys. nakazów wypłat świadczeń na rzecz pokrzywdzonych pracowników, o 700 więcej niż w poprzednim roku.

W świetle wyżej przedstawionych danych należy stwierdzić wzrastającą liczbę kontroli i stwierdzanych nieprawidłowości, wobec czego należy przyjąć, że ustawa SDG nie obniża skuteczności działania Państwowej Inspekcji Pracy.

W reasumpcji oceny propozycji zmiany ustawy SDG zmierzających do wyłączenia stosowania przepisów o kontroli w stosunku do kontroli przeprowadzanych przez PIP, należy stwierdzić, że proponowana zmiana nie znajduje uzasadnienia. Natomiast ewentualne zmiany przepisów, zmierzające do poprawy przestrzegania przepisów prawa pracy, powinny koncentrować się na zmianie ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy.

III. W art. 2 projektu ustawy zaproponowano nowe brzmienie art. 23 ust. 7 *ustawy z dnia 24 sierpnia 1991r. o Państwowej Straży Pożarnej* (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68), zgodnie z którym czynności kontrolno-rozpoznawcze Państwowej Straży Pożarnej mogą być przeprowadzane po doręczeniu kontrolowanemu upoważnienia do przeprowadzenia tych czynności.

Należy więc podkreślić, że w obecnym stanie prawnym czynności kontrolno-rozpoznawcze mogą być przeprowadzane po doręczeniu kontrolowanemu upoważnienia do przeprowadzenia tych czynności przynajmniej na 7 dni, a w przypadku dokonywania oceny ochrony przeciwpożarowej zgłaszanego obiektu przynajmniej na 3 dni - przed terminem ich rozpoczęcia. Jednak upoważnienie może być doręczone kontrolowanemu w chwili przystąpienia do czynności kontrolno-rozpoznawczych, jeżeli powzięto informację o możliwości występowania w miejscu ich przeprowadzania zagrożenia życia ludzi lub bezpośredniego niebezpieczeństwa powstania pożaru.

Instytucja zawiadomienia kontrolowanego istniała już wcześniej i została przeniesiona z *rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 stycznia 1998 r. w sprawie czynności kontrolno-rozpoznawczych z zakresu ochrony przeciwpożarowej oraz osób uprawnionych do ich przeprowadzania* (Dz. U. Nr 15, poz. 69, z późn. zm.) do ustawy o Państwowej Straży Pożarnej przez *ustawę z dnia 6 maja 2005 r. o zmianie ustawy o Państwowej Straży Pożarnej* (Dz. U. z 2005 r. Nr 100, poz. 831). Jednocześnie wprowadzono przepis, który zwalnia z obowiązku zawiadamiania kontrolowanego w przypadku powzięcia informacji o możliwości występowania zagrożenia życia ludzi lub bezpośredniego niebezpieczeństwa powstania pożaru.

Dodatkowo należy zauważyć, że w odniesieniu do przedsiębiorców zastosowanie będą miały przepisy *ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej*, zgodnie z art. 23a *ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej*, który stanowi, że do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy SDG. Na podstawie art. 79 ust. 2 pkt 5 ustawy SDG, kontrola taka może być przeprowadzona bez uprzedzenia kontrolowanego w sytuacji bezpośredniego zagrożenia życia, zdrowia lub środowiska naturalnego.

W związku z tym, że obecnie obowiązujący art. 23 ust. 7 *ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej* zapewnia podjęcie działań kontrolnych bez zawiadomienia w sytuacjach wymagających natychmiastowego działania służb przeciwpożarowych w celu przeciwdziałania ewentualnym zagrożeniom, zaproponowaną w projekcie ustawy zmianę brzmienia tego przepisu również należy ocenić negatywnie.

Niemniej w przypadku kontynuowania prac sejmowych nad prezydenckim projektem ustawy, proponuje się zachowanie obecnie obowiązującej normy art. 23 ust. 7 *ustawy o Państwowej Straży Pożarnej* z jednoczesnym jej doprecyzowaniem polegającym na enumeratywnym wskazaniu przypadków, w których nie stosuje się 7-dniowego terminu poprzedzającego rozpoczęcie czynności kontrolnych od dnia doręczenia upoważnienia, a mianowicie w okolicznościach powstania pożaru i poważnej awarii przemysłowej, w sytuacji polecenia sądu, prokuratora lub Najwyższej Izby Kontroli oraz na wniosek kontrolowanego. Rozwiązanie takie nie koliduje z zasadami ogólnymi dotyczącymi kontroli przedsiębiorców w ustawie SDG. Proponowane jest następujące brzmienie art. 23 ust. 7 *ustawy o Państwowej Straży Pożarnej*:

„7. Czynności kontrolno-rozpoznawcze mogą być przeprowadzane po doręczeniu kontrolowanemu upoważnienia do ich przeprowadzenia w następujących terminach:

- 1) na 7 dni, a w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt. 5, przynajmniej na 3 dni – przed terminem ich rozpoczęcia;*
- 2) upoważnienie może być dostarczone kontrolowanemu w chwili przystąpienia do czynności kontrolno-rozpoznawczych, jeżeli:*
 - a) powzięto informację o możliwości występowania w miejscu ich przeprowadzenia zagrożenia życia ludzi lub bezpośredniego niebezpieczeństwa powstania pożaru,*
 - b) czynności dokonuje się w zakresie, o którym mowa w ust. 3 pkt. 7,*
 - c) czynności dokonuje się w zakresie, o którym mowa w ust. 3 pkt. 8,*
 - d) czynności dokonuje się na wniosek kontrolowanego,*
 - e) wynika to z polecenia sądu, prokuratora lub Najwyższej Izby Kontroli.”*

Należy jednak podkreślić, że zaproponowane brzmienie ww. przepisu zawiera rozwiązanie kierunkowo odmienne od określonego w art. 2 prezydenckiego projektu ustawy.

Wobec powyższego reasumując stanowisko do prezydenckiego projektu ustawy, Rząd negatywnie opiniuje przedmiotowy projekt ustawy.